

Геноцид українців – причини

Епіграф. *Більшовики – це не банда розбійників, що напала на російський народ. Більшовизм є не зовнішнім, а внутрішнім для російського народу явищем, його тяжкою духовною хворобою, органічною недугою російського народу. Більшовизм є лише відображенням внутрішнього зла, що живе в нас... Він є лише галюцинацією хворого народного духу» (Микола Бердяєв, російський філософ).*

100 років минуло від часу -найбільшої трагедії в історії українського народу і світу в цілому – голодомору 1932-1933 років. Всі винуватці цього геноциду і досі офіційно не визначені. Також офіційно не поставлене питання про матеріальну компенсацію за це злочинство. Тому тема геноциду українського народу в принципі не може бути знята з порядку денного в інформаційному просторі України і у діяльності державних органів України. Спроби покласти відповідальність за цей злочин виключно на окремих осіб типу Сталіна слід розглядати як спробу приховування ролі реальних чинників тих подій.

Служба безпеки України за останні роки виконала безпрецедентну за обсягом роботу по дослідженню найбільшої за масштабами трагедії в історію людства – геноциду українського народу. Встановлена кількість жертв: 3 млн. жертв у 1921-23 роках, 10.5 млн. осіб у 1932-33 роках і 1.5 млн. осіб у 1946-47 роках створюють потужний і непохитний фундамент для її подальших досліджень. Цю роботу не можна вважати завершеною, поки не будуть встановлені пам'ятники на місцях всіх масових поховань.

Я пишаюсь тим, що не чекаючи команди згори, не будучи фаховим істориком, одним з перших у 21 сторіччі виніс тему геноциду українського народу на шпальти провідних українських періодичних видань. Саме геноциду, а не великого голоду, як могли дозволити собі найсміливіші і нечисленні автори у попередні роки. Що міг доктор фізико-математичних наук не маючи доступу до

центрального архіву і інших стратегічних джерел інформації у вільний від основної роботи час написати про найбільшу трагедію в історії не лише українського народу, але і світу? Оцінити масштаби цієї трагедії, яка, насправді, піддається математичному опрацюванню навіть за тієї скудної інформації, що можна знайти у відкритих джерелах. На диво, ці оцінки виявились доволі близькими до вище наведених, отриманих на основі пізнішого опрацювання колосальної кількості джерел інформації. Навести спогади членів родини, які похли з голоду у 1932-33 роках. Нарешті, почати аналіз причин цієї трагедії. Саме почати аналіз справжніх причин, а не обмежитись, слідом за деякими дослідниками, шаблонними звинуваченнями у трагедії людожера Сталіна, впливом економічних проблем країни, неврожаю та інших третьорядних факторів, що лише маскують існування фундаментальних причин геноциду.

При вивченні цієї безпрецедентної трагедії українського народу перше запитання, яке виникає, полягає у тому – чи слід говорити про три окремі акти геноциду: 1921-23 роки, 1932-33 роки, 1946-47 роки, чи ці акти є лише суттєвим посиленням геноциду українського народу, який тривав всі роки існування більшовизму у його найагресивнішій формі – сталінізму. Я прихильник останньої точки зору. 1936 рік., велике село Бензарі Балтського району Одеської області, що відділяється від райцентру лише містечком через маленький ручай, велика смертність, середній вік померлих 5 років. Це означає, що село лише за один рік втратило більшість своїх малолітніх мешканців. Чи не слід додати цих малолітніх дітей до тих 4 млн. дітей, що були знищені у 1932-1933 роках? Але після офіційно визнаних часових меж геноциду 1932-1933 років пройшло вже три роки. Що це – випадковість, чи прояв закономірності? Села Балтського району, 1920 рік, на ці терени ще не прийшла радянська влада, середня тривалість життя становить 36-38 років. 1921 рік радянська влада нарешті прийшла, у 1921-23 роках голод охопив весь регіон, реєстраційні книги знищені. За 1924 рік реєстраційні книги вже є. Відповідно до них середня тривалість життя становить

17-20 років. Такою вона залишається до 1927 року, після якого реєстраційні книги за шість наступних років знову знищені владою. Такою ж середня тривалість життя залишалась всі довоєнні роки після 1933 року. Різке збільшення середньої тривалості життя відбулось лише в часи румунської окупації Балтського району. Тоді вона досягла 34-35 років. Простий висновок: немає офіційно визнаного голоду, але є «рідна» радянська влада, - середня тривалість життя становить 17-20 років – це поза періодами 1921-23 та 1932-33 років. Є «страшний» і ненависний румунський окупант і середня тривалість життя становить 35 років. Отже, саме «жорстокий» іноземний окупант став хоча б на декілька років спасителем місцевого населення від геноциду, який тривав всі роки сталінізму.

У часи Другої світової війни в Україні був ще один окупант – німці. Цікаво було б порівняти середню тривалість життя українських селян на окупованих ними територіях з довоєнною. З різних джерел відомо, що німці забирали у селян лише половину того, що забирали більшовики, а більшовики забирали практично весь врожай. За таких умов у німецькій зоні окупації село в принципі не могло голодувати. Пригадую слова однієї моєї родички, в хаті якої під час війни була німецька комендатура: «Не вірте нікому, що німці погані люди, вони нікому і нічого поганого не зробили». Жодного разу я не чув від неї приємних слів на адресу радянської влади, зате вона пам'ятала прізвища всіх сільських покидьків, що у 1932-33 роках ходили по оселям селян і іменем радянської влади забирали у них все, що могло бути їжею. Шкода, що я не записав ці прізвища. Країна мала б знати своїх антигероїв і не лише з села Липняжки.

З 1920 року по 1939 рік на Західній Україні був ще один, як кажуть наші історики «окупант» - поляки. Я не буду тут широко обговорювати цю тему. Задам лише одне запитання: «Скільки українських селян померли від голоду на цій землі?». Відповідь очевидна – жодного, в той час як на решті України три голодомори знищили 15 млн. осіб. Чи не повинні ми бути вдячні полякам за те,

що вони зберегли в недоторканості хоча б частину нашого генофонду? А якби у 1920 році поляки захопили всю Україну і контролювали її до 1941 року. Чи загинув би від голоду хоча б один українець? Безумовно ні, зате натепер українців було б вдвічі більше. На вражених голодомором територіях з'явилися сотні російських сіл на місці вимерлих українських. Жодне з них не було знищене українцями, зате під час сумно відомої Волинської трагедії багато польських сіл були спалені, а їх мешканці забиті. Я так розумію, що зробила це дика партизанка, спровокована московитами і за активної участі радянських партизан. Нам не варто вигороджувати нашу чернь перед поляками і світом. Вибачимось перед поляками і задовольнимо всі їх вимоги. Є підстави вважати, що генетично ми і поляки один народ. Слід виходити з того, що і у українців, і у поляків існує спільне світле майбутнє і крок за кроком ми маємо будувати його вже відтепер.

Проте найбільших втрат Україна зазнала під час Другої світової війни. З урахуванням демографічних втрат – це 14 млн. осіб. Це знову найвищий показник втрат серед народів світу. Як таке могло статись? А прослідкуйте крок за кроком дії радянської влади щодо українського населення і все стане зрозумілим. Це також був геноцид, замаскований під непереможні обставини війни. Не випадково, що на 11 тисяч вакансій у дивізії СС-Галичина зголосилось аж 82 тисячі добровольців, а про добровольців до радянської армії було відомо лише з повідомлень радянських засобів масової інформації, репутація яких була завжди дуже сумнівною. Радянська пропаганда звинувачувала у цих втратах німецьких окупантів. Дозволю собі з цим не погодитись. В якості аргументів я мав би просто перерахувати всі злочини радянської влади, але їх надто багато. Для оцінки загальної ситуації наведу лише слова командувача третьої армії Сполучених штатів Джорджа Сміта Паттона, одного з найпрославленіших полководців своєї країни: «Фактично німці – це єдині гідні люди, з усіх, хто зараз є в Європі.

Це вибір між ними та росіянами. Я віддаю перевагу німцям» (Берлін, 1945 рік).

Таким чином, моя перша пропозиція фаховим дослідникам полягає у тому, щоб дослідити середню тривалість життя передусім сільського населення за всі роки сталінізму у всіх регіонах України, включно з роками Другої світової війни. Таке дослідження або спростує, або підтвердить тезу про неперервний геноцид українського народу у роки більшовизму-сталінізму.

Друге запитання: чи є геноцид українців чимось унікальним в історії імперії, правонаступником якої був Радянський союз? Російська імперія у всіх її іпостасях – це колоніальна імперія, де метрополія становить лише невелику частину її території. Як чинить класична колоніальна імперія при своєму розширенні – вона захоплює нові території разом з населенням і прагне його асимілювати. Такими були Римська, Візантійська, Британська імперія і деякі інші. Як чинить варварська колоніальна імперія при своєму розширенні? Вона прагне захопити нові землі позбавившись від їх населення. Таких прикладів небагато, але одним з них є якраз московська імперія. Згадаймо, як Московія захоплювала Крим. У 1735 році її війська вперше окупували Крим, зруйнувавши всі його міста і знищивши значну частину місцевого населення. У наступні роки такі акції продовжились. У висліді Крим спорожнів і, фактично, був заселений заново, але вже московськими людьми. Тепер лише мала доля кримських татар мешкає у Криму, решта або була знищена фізично, або розсіялась по всьому світу. А як московська імперія колонізувала Північний Кавказ і Кубань? Майже сто років тривала війна. Квітучі землі з високою щільністю землеробського населення були спустошені відвертим геноцидом і заново заселені, але вже зовсім іншими людьми. Так там опинились і вихідці з України.

Українці думали, що за вірну службу московським царям вони стануть частиною імперського народу. А московити чекали лише на слушний момент для того, щоб заволодіти землями України,

знищивши самих українців. І цей час настав аж у двадцятому сторіччі. Прихід російської черні у 1917 році до влади в імперії, тобто Радянському союзу, відродив на рівні державної політики її дикі інстинкти кам'яної доби. Саме це і було фундаментальною причиною геноциду українців. Але не тільки українців. У ті ж роки така ж доля спіткала і казахів. Причиною їх нещастя стали колосальні, навіть за рамками Радянського союзу, площі їх земель. У висліді більшість казахських земель спорожніли і вже у п'ятидесяті роки були заселені людьми з центральної Росії і, частково, з України під приводом освоєння цілинних земель.

На фоні перерахованих вище окупантів російські окупанти виглядають просто страхітливо. Ось як описав Джордж Сміт Паттон поведінку росіян у захопленому ними Берліні: «Берлін розкрив мені очі. Ми зруйнували все, що було створене великою расою, яку ми тепер збираємось замінити монгольськими дикунами. Кажуть, що протягом першого тижня після взяття Берліну всі найкрасивіші жінки були зґвалтовані, а потім пристрелені» (Берлін, 1945 рік). А як вони вели у захопленій ними Бучі під Києвом?

Для того, щоб зрозуміти унікальність для європейця менталітету росіян наведу знову слова Джорджа Сміта Паттона: «Труднощі в розумінні росіян полягають у тому, що ми не усвідомлюємо факту їх приналежності не до Європи, а до Азії, тому вони мислять по іншому, ... На додаток до інших їх азіатських властивостей характеру, росіяни не поважають людське життя – вони сучі діти, варвари і хронічні алкоголіки.». (Берлін, 1945 рік) Повертаючись до реалій епохи сталінізму я стверджую, що радянська влада – то їх влада, більшовизм – то їх менталітет, гасло про світову революцію – то їх маніакальне прагнення заволодіти всім світом, прагнення, залишене у спадок Чингізханом: «Дійти до останнього моря». Ось, що сказав з цього приводу видатний російський інтелектуал Микола Олександрович Бердяєв: «Більшовики – це не банда розбійників, що напала на російський народ на його історичному шляху і пов'язала йому руки і ноги, і не

випадкова їх перемога. Більшовизм є явищем глибшим, страшнішим і зловіснішим. Банда розбійників була б набагато невиннішим явищем. Більшовизм є не зовнішнім, а внутрішнім для російського народу явищем, його тяжкою духовною хворобою, органічною недугою російського народу. Більшовизм є лише відображенням внутрішнього зла, що живе в нас Він є лише галюцинацією хворого народного духу». Віддайте свою долю в руки такого народу і буде якраз те, що ми обговорюємо у даній статті.

Якщо про більшовизм сказати одним реченням, то він означає просто концтабір для більшості населення в ім'я необмеженої влади згуртованої меншості. І концтабір у передвоєнні роки в Радянському союзі був збудований. Гасло світової революції означає прагнення перетворити весь світ у концтабір з тією самою метою. Саме тому у Радянському союзі напередодні Другої світової війни було нагромаджено зброї у декілька разів більше, ніж у решти світу. Але наївно було б думати, що «інтелектуали» з Кремля з початковою освітою або і без такої могли б ефективно здійснити цю акцію. Щоб реалізувати таку ідею в світовому масштабі потрібна освічена, згуртована група людей, що контролює великі фінансові потоки і провідні засоби масової інформації західного світу. І тут ми поступово переходимо до питання про зовнішні фактори, що сприяли проведенню операції по знищенню українців у технічно максимально можливих на той час масштабах. Тут більше запитань, ніж відповідей і справжня цілина для істориків.

Отже, наступне запитання: які зовнішні чинники сприяли геноциду українців? Тут слід брати до уваги лише найвагоміші фактори світового масштабу. Таких чинників декілька. Першим з них є інформаційна блокада щодо жодної інформації про геноцид в Україні. Здавалось би в світі існує такий високий моральний авторитет, як католицька церква. У неї була вичерпна інформація про стан справ в Україні від українських греко-католицьких священиків, а у висліді абсолютна мовчанка з цього приводу. Чому? Можливо католицька церква в принципі відсторонена від справ

людських на користь справ божих? Проте у червні 1915 року папа Римський Франциск вже після окупації Криму і частини Донбасу прийняв у Ватикані кремлівського диктатора Путіна. Понтифік вручив цьому воєнному злочинцю медаль «Ангел миру», яка за словами Франциска «має здатність вигравати війни і створювати солідарність між націями».

25 липня 1934 року перед палатою лордів виступає архієпископ англіканської церкви Кентерберійський. Він говорить про страшний голод, що охопив деякі регіони Радянського союзу у 1933 році і зазначив, що кількість померлих становить від 3 до 6 мільйонів осіб. Його виступ не викликав жодного резонансу у суспільстві і жодних практичних кроків англійського уряду і парламенту країни. Чому?

Ще напередодні Другої світової війни центр світової економічної потуги перемістився до Сполучених штатів. Їх позиція могла радикально вирішити питання життя і смерті мільйонів українців на користь життя. Президент і уряд цієї країни володіли всією необхідною інформацією про стан справ в Україні. Це не моя гіпотеза – це висновки конгресово-президентської Комісії з дослідження голоду в Україні, створеної у 1985 році. Автор цих висновків – виконавчий директор комісії, найвидатніший дослідник Голодомору доктор Джеймс Мейс. Вичерпна інформація з американських дипломатичних представництв у Ризі, Афінах, Берліні, Варшаві, Відні, Гельсінки, Парижі. Звернення українських закордонних організацій, звернення нашого гетьмана Павла Скоропадського, акції протесту українців за кордоном – все було проігноровано. Чому? Наче в нагороду за гарно виконане домашнє завдання у грудні 1933 року Сполучені штати визнали дипломатично Радянський союз.

Єдиною країною, що не залишилась осторонь цієї трагедії, була Німеччина. 13 вересня 1935 року на щорічному з'їзді націонал-соціалістичної партії Німеччини виступив Йозеф Гебельс. Його велика промова: «Комунізм без маски» будувалась на

протиставленні більшовизму і націонал-соціалізму. Зокрема він сказав: «Націонал-соціалізм бачить у власності, в особистих цінностях, в народі, расі, принципах ідеалізму ті сили, що рухають будь-яку людську цивілізацію і визначають її цінність», ... «Більшовизм виступає не лише проти буржуазії, але і взагалі проти людської цивілізації», ... «Більшовизм - це не що інше, як грубий матеріалізм, що спекулює на базових інстинктах людини, і у боротьбі проти західноєвропейської цивілізації він використовує найбрутальніші людські спонукання в інтересах міжнародного єврейства». Далі він перерахував всі злочини більшовизму в кожній окремій країні світу, де останній зумів стати впливовою політичною силою. Серед цих країн назвав і Радянський союз. Серед злочинів комуністичного режиму в цій країні, а їх виявилось безпрецедентно багато, були і голодомори 1921-23 років та 1932-33 років. Далі знову цитата: «Німеччина стала на чолі сил, що ведуть боротьбу проти більшовизації світу. При цьому вона повністю віддає собі звіт в тому, що виконує всесвітню місію, яка виходить за рамки національних кордонів. Від успішного виконання цієї місії залежить доля всіх цивілізованих народів». Але процес інформаційної ізоляції Німеччини від решти світу вже розпочався. У висліді вплив Німеччини на загальне інформаційне поле Західного світу був невеликим. Цей виступ за межами Німеччини не викликав жодного резонансу. Чому?

25 травня 1925 року в Парижі єврей Шварцбард – агент НКВС вбив Симона Петлюру. За кілька місяців від постав перед судом, але замість гільйотини йому присудили 1 франк штрафу за забруднення тротуару кров'ю жертви і випустили на волю в залі суду. Цьому рішенню передувала безпрецедентна кампанія в провідних західних засобах масової інформації, профінансована єврейським капіталом, що подавали Шварцбарда не як штатного агента спецслужби Радянського союзу, а як месника за єврейські погроми в Україні, нібито ініційовані Симоном Петлюрою в роки українських національно-визвольних змагань. Наведений факт демонструє

здатність засобів масової інформації радикально впливати на формування громадської думки будь-якої країни, а також і на її уряд. На цьому прикладі легко зрозуміти механізм замовчування у провідних засобах масової інформації факту безпрецедентного геноциду в історії людства.

Характерний епізод інформаційної війни. Небагато газет світу мали своїх кореспондентів в Москві в ті часи, але одна з провідних американських газет Нью-Йорк Таймс, контрольована єврейським капіталом, свого кореспондента мала. Ним був Волтер Дюранті. Радянська влада була настільки прихильною до нього, що він був тим єдиним іноземним кореспондентом, якому якось дав інтерв'ю сам Сталін. Це зробило Дюранті знаменитим на Заході. Його статті про ситуацію в Радянському союзі уважно читались великою американською аудиторією. У десятках своїх статей він категорично заперечував голод і в Україні, і у Радянському союзі, а Сталін у нього був білий і пухнастий. Проте це не заважало кореспонденту в приватних розмовах називати число у 10 млн. загиблих від голоду. Дивовижна обізнаність з ситуацією. Це геть недалеко від числа 10.5 млн. жертв, що подає нині Служба безпеки України, як вислід свого ретельного багаторічного розслідування трагедії. Західна демократія влаштована так, що не уряди контролюють засоби масової інформації, а навпаки, засоби масової інформації контролюють уряди. В свою чергу, засоби масової інформації є доволі витратними організаціями і вимагають великого фінансування, що лише частково покривається їх передплатниками. Роль додаткового фінансування, наприклад за рахунок рекламних оголошень, надзвичайно велика. Це робить їх дуже залежними від цього додаткового фінансування. Ось вам і механізм спотворення інформації – потрібно лише вкласти у цю справу достатню кількість грошей.

Але чому єврейські світові організації були такі прихильні до Сталіна і його режиму? На мою думку між ними і Сталіним була певна угода: вони допомагають Сталіну до максимальних меж

зміцнити його владу, тобто побудувати в Радянському союзі концтабір, вони допомагають створити військовий потенціал, достатній для захоплення всієї Європи, а він має допомогти їм створити державу Ізраїль. Саме тому була влаштована Велика депресія, що кардинально полегшило справу індустріалізації Радянського союзу. Вони допомогли зручній для себе людині стати президентом Сполучених штатів, організували відповідний інформаційний супровід геноциду українців і ленд-ліз в часи Другої світової війни. За її результатами сприяли передачі Радянському союзу під політичний контроль всієї Східної Європи. Сталін, хоча і не повністю, теж виконав свою частину угоди. Без втручання Радянського союзу Ізраїль би не постав на землях Палестини. А чому частково? Тому що початковий план полягав у створенні єврейської держави у Криму. Саме тому з його південної частини у 1944 році були виселені не лише кримські татари, але і решта населення незалежно від національності. Залишилась мінімальна кількість людей, потрібна для підтримання в робочому стані інфраструктури спорожнених міст і селищ. Місце проведення Ялтинської конференції було обрано не випадково. Союзники мали переконатись, що спорожнений Крим готовий до прийому нових переселенців. Проте в черговий раз Сталін їх обманув. Єврейська держава була створена не на землях Радянського союзу, що цілком влаштовувало союзників, а на землях Палестини, що відразу ускладнило стосунки англосаксів з ісламським світом.

На нинішню російсько-українську війну слід дивитись, як на продовження геноциду українців у 21 столітті з боку Московії, але тепер вже методом прямої військової агресії.

При вивченні геноциду українців вже виконана колосальна робота, але аналіз всіх аспектів цієї трагедії лише починається.

Резюме. Відповідальність за геноцид українців має бути покладена не лише на колишнє керівництво Радянського союзу і на нинішнє керівництво його спадкоємця - Російської федерації, а і на

російський народ, без активної участі якого і при його моральній підтримці цей геноцид би не відбувся. Відповідальність за геноцид українців несуть також міжнародні недержавні організації, які забезпечили необхідну міжнародну інформаційну підтримку геноциду, зробивши його практично невідомим для широкої громадськості Заходу. При цьому у міжнародному інформаційному просторі був штучно створений привабливий образ Радянського союзу – насправді зляканою пухлини тодішнього світу. Відповідальність за геноцид несуть також деякі держави, що надали не лише моральну, але і матеріальну підтримку злочинному радянському режиму. Головну матеріальну відповідальність за геноцид українського народу в першу чергу слід покласти на державу агресор – нинішню Російську федерацію. Але також слід розглянути всі юридичні аспекти притягнення до матеріальної відповідальності інших сторін, причетних до геноциду.